

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spar měrny
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swérnje džěłať
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty

Z njebjes mana
Njech ćí khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbiře njedželske łopjeno

W Budyřchinje

19. meje 1935

Baugen

Njedžela Cantate.

Jan 16, 5—15.

„Spěwajće činjejej nowy čerlusć, pschetož wón čini džiwny“, napomina naš dženzniřcha njedžela Cantate, a šćtó nočzyl nětko rady spěwacž, nětko w lubym mejřim čařu, hdžež wonkach wšćo kćžeje a hona a lěhy w najrjeńšćej psiche steja. Wschudžom widžimy wšćehomóžnu ruku našćeho šćworicžela a tohodla řmny my džakowni řa wšćo, řćhtož je nam dať, a čzesczi- my a řhwalimy jeho psches našće řpěwanje.

W tutym lěće řo dopomnimy na wulřich komponiřćow, řiž řu psches řwoju hudźbu zřřćwje řluziři a tať na řwoje wajřć- nje Bože řłowa pschipowědali. Rať huřćo řy řižo w Božej řluzi- bje pschedehřy řyřćlow abo motety zřřćwiniřćeho řhora řluzićať, řćtrež je Johann Sebastian Bach abo Heinrich Schütz abo Jurij Friedrich Händel komponowať, abo posarowiřći řhor je w twojej wřy řym, řiž do Božćho domu wjazy řićž njemóža, ně- řćjke Bachowe řćrluziće piřćať ř natwarjenju pschipořćlucharjom. Rať džakowny ma tohodla našćy lud bñcz, řo je Bóh jemu řćjřćich wobhñadženiřćy mužow daril! Nabožna hudźba čzje čřłowjeķej pomhacž, řo wón phta to, řćhtož je řorjetach, hdžež řřřřćtuř je.

Jako řesuf řo je řwojimi wučzobniřćami rořřćohnuje, potařa řić na to, řo wot niř woteńdže a ř řwojemu Wótzej džje. Ale woni jeho řłowa njerřćumija, tohodla řiććeže ras řo woprařća: řdže džesć? A wón jim rořćkćdže, řćhto budže, tať, řo woni řćńćzńje řa řym pschĩńdu, a tute pńnacze napjelni řić ř wulřej řrudobu. Ale řesuf řić trořććtuje: dobre wam je, řo řa tam du. řeho woteńdženje řim potařćim njebudže ř řćřćodo- wanju ale ř řohnowanju, pschetož trořććať, řwojaty řuch pschĩń- džje ř nim a čzje řim dacž, řo řo wopokasuja jako možni řwěđćojo, řiž maja móž, bjesbóžny řwěť pschewińcz, a řiž řim řesufća pschekrařćni.

řacžćrunje běćhu wučzobniřćy ř řesufćom řřly čzař jeho řću- łowanja hromadže břli a jeho džiwny widželi a jeho řłowa řly- řćeli, njeběćhu woni hotowi, řesufćowe řłowa tať řerřćumicž, řaž řñjes měńjesće. „řa wam řiććeže mam wjele prařićž, ale wy řo nětko njemóžće řñjesć“, wón řćorži. A tola bućhu řiććeže čzi, řiž řćejachu we wěřje a w lubořći, řylni mužojo, njepowalne řćokřy, móžni řwěđćojo řazpjenćho řićiřa. Wšćeže běćhu řim wřate wšćě řemřće řerjery, njewidžachu wjazy řwojćho miřććra a řñjesa, ale wón bě řim blĩřćo psches řwojććho řucha. Bjes řesufća řmny řłaba řćřina, řććruž wěť tam a řem řćabla a řłemi, bjes řesufća tež jeho wučzobniřćy nićžo druhe njebřćhu břli. Ale řwojaty řuch je řim řñjesa, řiž bě drje čžěłńje wot niř wřaty, řařćo dať runje tať, řacž bř mjes niři řiwny břł. řñjes dřřbi wot niř přćež řićž, řo bř ř nim na druhe wajřćńje řařćo pschĩřćok. řař, dobre řim bě, řo řñjes wot niř woteńdže. A tute nařćonjenje dřřbimy tež řy řiććeže nětko mēcz, řo móžemy potoni ř japořććolom řarwolom wu- řñacž: řa řym řiwny, niž pať řa, ale řřřřćtuř je řiwny we mni.

řdžež pať je řřřřćtuř řiwny, tam ma čřłowjeť tež wulři na- dawć, řwěť řa njćho dobycz. Dotal je řwěť řesufća řidžil a řacžĩřnyť a jeho wučzobniřćam řo řinať njepńńdže. A řesuf řim dopřěđća praři: „Čzař pschĩńdže, řo, řćhtož wař mori, budže řćbi mřřćlicž, řo Bohu na řym řluziřću čzi.“ Tohodla budže řwojaty řuch řić možny řařćitať a řobuwojowať. Wón budže řwěť řćlo- řćacž řřćća, prawdořćeže a řuda dla. řřćća dla, řo do řesufća njewěřja. řaž řwěť a čřłowjeť ř řřććej řćej, tať řo rořćudži jeho řćejniřćežćo ř řesufćej. řřćć je řćalenje wot Boha, pschē- řćupjenje řařćńja. řřwojaty řuch dowjedže řwěť ř pńnacžu, řćhto řřćć je, řo čřłowjeť pomozńića phta, a řon je jenož řesuf řam. řa řwoje najřćlubřće ranu ma řesuf wuřćrowjazy řařćbu, ale řy dřřbiřćy ř njemu pschĩńcz. řćhtož njewěři, budže řařć- many.

Śwójaty Duch budže kwět křóstacž prawdosće dla, „so ja du k swojemu Wótzei“. Jenož čisty a bjeshrěšchny móže k Bohu pschincž. Njebješa su nam samkřnjene nascheho hrěcha dla, jenož Jesuž kam móže nam je wotewricž, dokelž je sa naš čerpił a wumrjel jako Jehnjo Bože, kotrež kwěta hrěchi nježe.

Ta krej a prawdosć Křřtuša
je moja drašta pschistojna,
i njej psched Bohom ja wobstacž chzu,
hdž do njebješ nuds pwežahnu.

A žuda dla budže troštat kwět křóstacž, so sershta kwěta budženy je. Tak dolho kaž su cžlowjekojo na semi, křeži sershta kwěta. Hdže je jedyn, na kotrymž njeby žaneje mozh mě? Jesuž je jenicžki, kotryž jemu njeje podležal, kaž jara je jeho tež spřotowal a křjudowal, tam w puščinje, tam na křřihu w šmjertnej hodžinje. Jesuž je jeho pschewinył a tak lóžny, kř se šwojim Křnejom hromadže je, sacžuje tež nětko hiščeje jeho mozh. Tuž paž tež ty šo njedaj wot njeho šawjesč a njebudž jeho wabjenjam pošluschny!

A škóncžnje ma Jesuž woteńcž k Wótzei, so troštat Jesuša pschekrašni. Tak dolho kaž Jesuž se šwojimi wučobnikami hromadže bě, nješku wědzeli, šhto wón ja nich je. Šo šmjereži sacžuwachu šwoju šamšnu bjesmóz a šlabosč. Ale po přenich šwojatkach šu halle pošnali, šhto je Jesuž wscho činił a došonjal, tak šo w mozh šwojateho Ducha předomachu a štkowachu. Nětko móžešče Pětr pišacž: Wěseče, šo nješče se šachodnym šlěbrom abo štotom wufupjeni i wascheho křicžomneho wobenžjenja, ale i tej drohej křwoju Křřtuša. A wjele druhich šlowow namašamy w bibliji, i kotrychž pošnajemy křašnosč Jesužowu. Šoh daj, šo by šo něšcto jeho křašnosče tež i twojeho žiwjenja šwěcžiko!

Ach, pschekrašni dale bóle šo,
daj pošnacž šwoje bohatsřtwu,
šo wěsečišchi tak budu,
šo w twojej hnadže wostanu,
po twojich pucžach šměrom du
dónž nješchindu ja k šudu.
Tebje
žhle
šnacž šej žadam,
na to hľadam,
šo, o křašnosč,
wuziwacž mohł twoju jašnosč.
Šamjen.

**Měj šwoje wješele na Bosy, wón tebi
da, šchtož šebi twoja wutroba požada.**

Šlób: Njech Bohu džakuje.

Čže, Božo, šhwalimy!
Kaš džiwne pucže Twoje
Ššy Ty naš w šwěče wjedł,
Šam džeržal šlubny šwoje!
Ššy wjedł do doliny
Kaš, tež na wyšok, —
Šdžež wuhlad rjany bě, —
Paš čžemno we dole.

Čže, Božo, šhwalimy!
Ššo wschhomóžny Božo,
Wšchě Tebje džeržimy.
Wšchi Tebi dycha lóžo
Šam štyšřna wutroba

Wjes nješchecželemi,
Kř džedža wutupicž
Wšchěch Twojich na semi.

Čže, Božo, šhwalimy,
Wóz, pomoz našcha tudy!
Pój, Křneže, pomhaj nam
Wšchěm, kř šu we wulkej nušy,
Šsej horžo žadaja,
Wuńcž i nušy, i nješboža;
Křhiž čžežki pošcha tu,
W nim k Tebi šdychuja.

Čže, Božo, šhwalimy!
Ty pomhajš w nušy šwojim.
Šam, kř šchče w šwěče šmy,
Daj byč pod šchřitom Twojim.
Šam daricž wšchěle dnj
Tu w čžahnym žiwjenju:
Dženš mamy wješele,
Ššnadž jutšje — šrudobu.

Čže, Božo, šhwalimy!
Čžešč Tebi Twoj lud dawa.
Ššy Twojim šhowańka,
Šrod twjerdy, šylna škaša,
Kř ženje nješnuje
Ššo w morju nawalnym —
Šdž wuja wichory
Tu w šwěče šachodnym.

Čže, Božo, šhwalimy.
Ša wšchřtu pomoz Twoju
Šam wopokřanu,
A wulku šmilnosč Ššwoju!
Šo čžele, po dušchi
Ššy Ty naš šastarał,
Šam i lutej lubošče
Ššwój měr, trošřt, hřadu dał.

Čže, Božo, šhwalimy!
Pój, budž a wostan i nami.
Kaš dolho w šwěče šmy,
Ššo, Křneže, šmil nad nami.
Wšmi Ty naš ša ruku,
Kaš wjedž psches šmjercže doł,
Šo i Tobu dónžemj
Do Twojich njebješow.

J. W.

Cantate.

Dženša šallincža psches wšchě ewangelske Bože domy wošebje šwojatocžne šnyki hudžby a špěwa. Ššwjećimny Cantate a šwječimny šobu šši jubilejne podawki i ewangelskeje žřřwiniškeje hudžby a wopominamy wošebje wulkeho žřřwiniškeho hudžbnika Šchřtu. Ššimo teho šwoječa po žřřym křaju, tak wošebje w Drježdžanach, tuto jubilejne Cantate šobu i wošebithym Bachowym šwjedženjom.

1585 narodži šo 8. oktobra w Křřřitřach pola města Gera Heinrich Šchřtz, a 1685 narodži šo 23. februara w měšče Halle Georg Friedrich Händel a 1685 narodži šo 21. měrza w měšče Eisenach Johann Sebastian Bach.

Wšched 350 lětami a dwójžy psched 250 lětami da Šoh šo narodžicž mužam, kotřž bychu wulžy byli w hudžbje a i njej šlužili Bohu a cžlowjekam. Šchtož tehdy hiščeje šwjetšcha ani

lud ani jenotliwi njedopósnachu, to štu pošdžišche čašy do-
pósnake a to wě našch čašy: wobnadženi i wyšoka štu tuczi tšjo
darili němškemu luděj a tak šdobom žplemu čłowještwu drohotne
kubla, mózne štukki, kotrež dženža hišcheže wutrobu, dušchu,
pšchewinu a ju pošbėhnu pšches wšcho semške. Ale niž jeno we
wulkih hudžbných džělach šjewi šo jich jim wot Boha špožčeny
dar, ně, tež w jednorych kėrlušchach a špėwach. A tajke wuškly-
šchich drje dženža nimo drugeho pšchede wšchem w Božej šlu-
žbje, a to wošebje Schützowe.

Heinrich Schütz, w Köstritzach narodženy, pšhebn šwoje
młode lėta w měsce Weifenfels, hdžez mějesh taj staryškej stary
šlawny hoščenž „Zum Schützen“. Tam špóšna jeho hudžbný
dar hrabja Moritz-Hessenski. Tuton njeda mēra, dóniž staryškej
po dohlim wobarantju jemu 13lėtneho špina njedash taj do jeho
dwóriskeje kapaly. Tam šapocža šo bėh tuteho šlawneho hudžb-
nika, kotryž bu w čežkich wójnškich lėtach 30lėtnje wójny wu-
šhowat a pėšhowat duchowneje hudžby, hacžrunje je šo mēl je
staroščemi wo wšchėdny kšlėb a wo druge najnujšiske a trėbne
jara bėdžicž a hacžrunje je mēl čerpicž pod njepšhipóšnacžom
jich wjele. Wošebje štu Drježdžany a tak Šalka i jeho štukowa-
nja žohnowanje mēle. W Drježdžanach wumrė Schütz 6. no-
vembra 1672 jako šlawny mištr. Š Drježdžan a i drugih
kóncžin je šo paš wón pšchego šašo w šwojim žiwjenju wróczał
do šwojeje domišny Weifenfels. W jeje čišchinje je wodžchnyš
a tam je tež šwoje wulke a šlawne džěla i wulkeho džěla mohš
wukonjecž.

1585—1672! Šhto wšcho njeje do tutych 87 lėt wobjamš-
njene! Žyła wulka 30lėtna wójna a čeže, šrudne powójniške
čšašy. A tola, šakšu pobožnu, šo Bohu šwojecžazu wutrobu je
šebi Schütz šakhowat a šak je wón mohš tež wošredž wójny
wutworicž krašne hudžbne džěla, kotrež čłowješku dušchu po-
šbėhnuja i Bohu je wišchėch šlubinow tuteje semje. A 80lėtný
mištr šamóh štworicž tšji wulke, mištriske pašiony: pašionu
Mateja, Šukajcha a Šana.

Žohnowany to muž, a žohnowane to džěla! Wón a jeho
džěla štukwuja je žohnowanjom dale a budža dale štukwowacž,
wošebje tež tute pašiony, kotrež pšhipowėdaja a pšėduja kóž-
demu tak šwojatocžnje čerpcjenje šchizowaneho Šhrystuža. Šak
šluboko je šo tuta dušcha — a runje tak dušcha tamneju
mištruw — podmurila do šlubiny a potajnišwa Šesuzkowneho
čerpcjenja! A runje w tutym jubilejnym lėcže chzedža naž nětko
někotšji powucžicž, šo šchescžijanštwa, šo šchizowany Šesuz
Šhrystuž ničžo njeje ša ariškeho čłowjeka. Woni njewėdža, šhto
čžinja, mohš prajicž. Čžak njeje daloko, kotryž tež tu rošriža.
Šo njebchmy mjes tym namašani byli, kóšiš šo dachu šamplicž
a čłowške wjachu ša bójške! Njech naž runje tuczi šlawni
hudžbnizy, wo kotrychž w bėhu jubilejneho lėta hišcheže to a
tamne dodamy, šwołaja, šo podnóricž i žhlej dušchu do potaj-
štwow Božeho šjewjenja, do kotrychž tež tuta duchowna hudžba
šlušcha, šo bhchmy pošhljnjeni a pošbėhnjeni tu pšchewinšli čžak
a jeho špytowanja a pruhowanja a jónu Bohu šobu we wšch-
šchim šhorje šanošchowali kėrlušch kšwalby a džaka.

Še žiwjenja Heinricha Schützy.

100 lėt po Lutheru wón štukwowашče a džělášče we a po
wulkej wójnje wo wėru ša šwoju evangelšku žrkej. Pšch-
runujesh-li jeho žiwjenje a Lutherowe, namašach wšchelakeho,
šchtož je jenajke. Ženož něšhto tu našpominny.

Luther bė mjes hólzami, kóšiš špėwajo čłowjekam wutrobu
šwojėlachu a pošbėhowachu. Schütz je tehorunja, njech tež niž
žhle tak, jako hólz mjes špėwarjemi bhš, šo by je šwojim hłobom
čłowjekow šwojėkeliš a šebi něšhto ša žiwjenje šakšlužit.

Luther namaš pšchi šwojim wulkim štukku šchitarja a po-
možnika, šakškeho kurwjercha. Našchemu hudžbnikej je pomháš
na jeho wošebity pucž a po jeho wošebitym pucžu hessenski
hrabja.

Luther dhrbjeshče po woli staryškej byčž jurista, ale njedž-
wajo nanoweho pšchecžiwjenja bu wón mnicž a nastupi tak pucž
i reformatorej. Schütz njekmedžeshče po woli staryškej i hrabju
šobu, tola paš škóncžnje i njemu pšchindže; a tam w Šasselu
wón pódla šwojeho hudžbneho džěla pilnje wuknjeshče a wustaw
— něhdže kaž għmnasium — wopušchcžiwšchi jura študowashče.
Wė runje wošredž wjeshcheho juristiškeho džěla, tu nawabi jeho
hrabja, do Štalskeje hicž a tam, wužiwajo hrabjowu pomoz,
hudžbu študowacž pola mištra Giovanni Gabrieli, kotryž bė
tehdy najšlawnišchi hudžbnik. A Schütz, wostajiwšchi juristu,
tam pucžowashče a wosta tam hacž do šmjercže šwojeho wu-
čerja, nimale 4 lėta. Wot tam pošła šwoje přenje hudžbne
džėlo ša šhlókšnu hudžbu šwojemu dobročzelej w lėcže 1611.
Šako šo 1613 wróczi, bė derje wuhotowany ša šwój hudžbný
nadawš, kotryž mějeshče wot Boha ša naž čłowjekow.

A tak mohš w tym a tamnym hišcheže pšchirunowacž Luthera
a Schützu, tak jebu njespróžniwe štukwowanje, jebu jednore, haj
šhudobne žiwjenje, jebu špomozne štaranje ša drugih, jebu hlu-
bošu pobožnosč.

Šchirunuj!

General Ludendorff je šo i šakšupjerjej jendželškej Reuterez
nowinarškej agentury wo šwojim šwėtanahladže něhdže tak
wuprajit:

„Ša njekšym jenož pšchecžiwniš šchescžijanštwa ale žhle po
pišniš Antikhryst a pošhan — a šym hordy na to. Ša šym šo
dawno hžžo šchescžijanštwa wotrejekš. Po šłowach Šanoweho
evangelija šo šchescžijanštwa próžuje, individuum — t. r. jenot-
liwego — wot luda, naroda džėlicž, a šlubi jemu jenož nje-
bhješa. Tak njemóže w štacže nastacž žadny křuty ludowy žhšš.
Šchescžianška wucžba ma jenicžny tón wotpohlad, dopomhacž
židowškemu luděj do knježenja. Šdny čže jendželški lud šche-
scžijanški wostacž, je to jeho wėz, ale wón potom pšchego dale
dele pojėdže je šwojeje wšchiny. Ženož tón lud móže rošcž a šo
rošwivacž, kotryž šo i šakšadam rašy wušnatwa. W tu šhwilu
šmy my Nėmžny tón lud, kotryž je šo najbóle wuškubodžit i pu-
tow šchescžijanštwa. Ženož hđny šo němški lud dospótnje šche-
scžijanštwa wotrejeknje, šamóže wón šwoje šjednocženje do žhška
šwodošonjecž, kotrehož jemu trjeba je a kotrež by jón w pruhowa-
njow pošnych dnjach lėta 1918 wukhowalo.“

Pornjo tutym wuprajentam štajimny šłowa, kotrež je kanšler
Adolf Štler lėtža 1. meje wuprajit:

„Šak šmy šo my na tutym dnju šechli, šo bhchmy raš šym-
bolizny wobšwėdčžili, šo šmy my wjazy hacž šbėrka jenotliwyh
štworjenjow, kotrež chzedža jene wot drugeho přjecž, šo njeje
žadny pšchordy, žadny i naž pšchewyšoki, žadny pšchewohaty a
žadny pšchekhudy pšched woblicžom Šnješa a šwėta hromadže
štacž w tutym njerošwajomnym pšchibahanyh šjednocžen-
štwje... šo šmy my šjednocženi to, šchtož naž wšchėch dhrbi
jednocžicž w šhromadnej pšchibšluschnošči, čžinicž našch štuk na
tutym šwėcže i thmi mozami, kotrež je nam wšchewomóžny Bóh
daš, kóždy na šwojim měštnje, kóždy tam, hdžez šteji a hdžez
dhrbi štacž... Šak prošču ša waš na tutym dnju, moži towar-
šchojo i luda: Šu a pšches žhly němški kraj šwojšš šjednocženšwa
mužšcho a wužšcho wjashacž. Šajzy, šakžny wš tu pšchede mnu šcže
šjednocženi, šabudžče, šchtož žiwjenje waš w jenotliwym ščžini.

Dopomínče ho, so seže wy psche wjchě tute rosdželenja pschi-
wufni jeneho luda, niz po człowjeskej ale Božej woli. Wón pschi-
da, so tutomu ludej pschišluchamy. Wón da nam naschu rěč.
Wón salschčepi do naš to bncze, kotrež je w naš, kotremuž dnr-
bimy pošluchacz, hdyž chzemy na hwěče wjazh bncz hacž plubi,
kotrež njejku niczo winojte... To najwyschšche pač, schtož mi
Bóh na tutej semi da, je mój lud. Jemu šluzu ja se šwojei
wolu a jemu dam ja šwoje žiwjenje. To je nasche šhromadne
wufnacze na dnju němšeho džela, kotryž je tač prawje džei
němšeho naroda.

Zyrkej a stat.

S Ruskeje. Šsu šebi tola hinač pschemyšlili. Chzychu šlaw-
nu kathedralu šwj. Sophije w Škiewje wottorhacz. Nětko pač
ku ho rošbudžili, ju stejo wostajicz, haj ku šamo 135 000
rublow ša jeje wuporjedzenje pschiswolili. — Štaž wěmy, bě w
Ruskej a šwonka ruskich mjesow wulke rošhorjenje dla tuteho
wotpohlada. Šacž je tole pomhala, přenje postajenje pschemě-
nicž? Albo je to drubi wliw, šnadž tón, kotryž ho w šezehowa-
žym jewi: Ruska je, to rěka lud Ruskeje je Šutry šwjatocznye
šwjecžik. Tač ho š Moskwy psiche, so bě šobotu w nožy jich na
100 000 ludži dužy po pucžu, w tych 50 Božich domach, kiž ku
hišchče woczinjene, šwjecžicz Šutry. Tute Bože šlužby ku tam
w pošnožy. A wokoło 12 hodžin w nožy njebě w tutych Božich
domach tež žane měštno wjazh prošne. Mjes šemscherjemi běchu
wošebje jednorje šwoblefani ludžo. Ššowjetška wyschnošč njeje
š nicžim tute Bože šlužby kašyla.

Se Šerbow a š dalofa.

W Budyščinje bě ho šchtwórtk, 9. meje, šlowna předarška
konferenza šeschla, kotraž mějesche wo wšchelach došč wážnych
wěžach wuradžowacz. Mjes druhim bě rěč wo žyrtwinšich
šwjedzenjach. Pschi tym bě na to škoržicz, so ho pschepošče wo-
šjewja, šnajmješcha w našim wošadniku „Šomhaj Bóh“. Šo
njeby ničto pschichodny šwjedžen škomdžil, budž hižo dženzka na
to pošasane, so budže na Šwjatu Trojizu w Šužy Gustav
Adolfowy šwjedžen. Drobnišeho wo nim ho hišchče wošjewi.
Mašymu wuhotuje Walešchanska wošada potom hišchče šwje-
džen Šwonkowneho mišionštwja. Tač ku ša tuto lěto w našich
dwojorěčnych wošadach wšchě tti šwjedzenje — da-li Bóh.
Ššwjedžen Šnutškowneho mišionštwja bě džě Jubilate w Bude-
štezach. — Wo našim šopjeńku „Šomhaj Bóh“ mějachmy wob-
šchěrnšcho rěčczecz a šmějemy to tež hišchče. — Pschednošč po-
škieži nam knjes šarac Mikela wo šararju Šchěrachu, kotryž je
był š šararjom w Walešchach a kotrehož wobnowjeny wobras
ho tam šhowa. Wón je był tehdy w šastojštwje, jako kótko po
šaloženju Šerrnhuta (1722) wojowanje dla Šerrnhutškeho šiba-
nja našta. Pschi tutej škladnošči porěčjachmy tež wo wobšwěd-
čzenjach, kotrež maja šararjo nětkole a došho hižo w tajkej šopizy
pišacz. Ššerbškich mjenow a šerbškich twórbow dla mohle loško
šmynjenja we wopižmach naštač; tohodla mamy tu wšchelake
wošebitoščje wobšedžbowacz. Tež wo nowym Bibliškim puč-
niku bě rěč; pschi tym ho wupraji, so wulki džěl našich Ššer-
bowo tutu knižku wjazh nješupuje, hacžrunje je lěžka jenož
15 pjenježkow plačžila. — Ššerbška předarška konferenza šměje
šhromadžicz wšchěch šwojich duchownych, so by jednala došladnje
a rošbudžila prawje wážne naležnoščje našich wošadow.

Šnutškowny mišionški šwjedžen w Budeštezach. To bě jań-
dženu njedželu Jubilate ša Budeštezansku wošadu wošebity a
krafny džei. Š wěže dele štrowichu popoščdnju pošawny wošadu
a psched mlodžinownju štwichu towarštwja šhromadžje, so bychu
w došhim šwjedženškim czahu do Božeho doma czahnyli. Tu
mějesche šerbške předomanje knjes šarac Mjerwa š Bulež po
šakladže teksta se šezenja šwj. Jana 7, 38. Bě to rjana hodžina
a kač rošumjesche šwjedženški předar wošadu ša wážny šutt
šwjateho šnutškowneho mišionštwja šahoricž, to pošasowasche
wulka šberka po šerbškej Božej šlužbje š wunošchom 151 hrim-
now. To bě džakny wopor. W němškej Božej šlužbje předo-
wasche knjes šarac Šofer š Drježdžan wo Jer. 19, 11. Wu-
noščl němškeje šberki bě 106,52 hr., potajšim wobojje šhromadžje
257,52 hr. W Božimaj šlužbomaj šwjekesche tež žyrtwiny
šhór nutrnich pošlucharjom, kač tež hišchče w šhromadžinje w
mlodžinownje šlužesche. W tutej šhromadžinje pschednošcho-
wasche tež knjes šarac Šofer wo šnutškownym mišionštwje.
Wječor ho hižo pschibližesche, hdyž wošada pošlednu šhroma-
džinu wopušcheci, ale wšchitz pošlucharjo šahorjeni ša šutt
šnutškowneho mišionštwja a džakowni ša to, schtož bě nam tutón
rjany džei dač. Bóh tón šknjes pač njech wšcho dobre šymjo
bohacze žohnuje.

W Tružbach wudycha czišche póněželu rano Mšarja Šufakež.
Š nej wotědže š tuteje czajnoščje jena š najštaršich czitar-
šow, abo šnadž najštaršcha czitarška našeho njedželnika „Šom-
haj Bóh“. Ššmědžesche wona tola hišchče 15. februara šwoje
91. narodny šwjecžicz, a to czika, njech tež hižo šhětro šlaba.
Donta bě wona hewal w Šošaczach, pschewwasche pač
šwjeticcha w Tružbach pola Šeufertez, hdyž tež šwoje pošled-
nje wothladanje namaka. Š nej wuńdže š našchje šhjedžišny
šdobom najštaršchi šlaw našchje žhšje wošady. Šesuf Šhryšuf,
našch š morwých štanjeny Šbóžnik, špožcz jeje nješmjertnej
dušchi šbóžny šastup do wěčnoščje.

S Drježdžan. Šhór našchje ššchizneje žyrtwje, kotryž ma
štare šlawne mjeno, je ho š Ameriki wróczil. Tam bě šebi wu-
šel, poškiežicz we wšchelach měštach konzerty a pošasacz, kač
šebi hajimy špěw a hudžbu. Šhór je šebi tam wulkeje šhwalby
a čezesze došyl. — Tutón šhór tworja — pschirunaj, schtož wo
Šchützu pišachmy! — šchulerjo, gymnastastojo ššchizneje šchule.
Do njeho pschijimaju ho hólzy, kotřiž maja wošebje došry špěw-
ny šlób.

Pašionške hry ho bóle a bóle roššchěrjeja. A to je derje tač
runje w našim czaju. Tač běchu loni w Šiebowje w Šrko-
noščach přeni ras tajke pašionške hry. Lěžka budža je šašo hračž
a to wot 20. junija hacž do 14. julija. Do Oberammergaua
jecz a je tam wohladacz, je ša naš tu we Šužy pschedalošo.
Šacž do Šibawa doščez, je ššerje móžno tomu, kiž by chzyl rad
tajke hry wohladacz; pschi tym ššnajje tež šdobom Šrkonosche
(Kiesengebirge), kotrež tola pschi šašnym wjedrje tež tu pola
naš we Šužy widžimy.

Na pučž.

„Špěwajczje tomu šknjesej nowy ščelusch! — Mojej hubje a
moja dušcha, kotruž ty šh wumohl, šraduju ša a špěwaju Šebi
šhwalbu.“
Ššalter.

Šistowanje. Ša Šogate (Bože špicže) poštaji š. w. š. Š. —
Ša Šraudi: W. we W.